

Debatindlæg bragt i Berlingske Tidende, Kultur og AOK sektion, 13. april 2012.

Behøver vi spille Sorteper?

Trods den brede politiske og faglige opbakning, der i øjeblikket er for genoprettelsen af en åben scene i hovedstaden, ser det ud til, at det at skaffe rum og økonomi til at realisere denne er endt som et spil Sorteper.

Nu er kortene tilsyneladende delt ud til en ny omgang, men behøver vi spille det gamle spil?

Efter flere år med beretninger om faldende publikumstal og teater i krise, er her muligheden for at skabe noget nyt: Et hus, som summer af initiativ, lyst til eksperimenter og en bred variation af kunstneriske udtryk. En dynamisk og fleksibel struktur med en profil som, i sagens natur, er en åben profil: Åben for at gøre tingene på en ny måde, både kunstnerisk og organisatorisk.

Ledelsesstrukturen for den åbne scene - som fremlagt af foreningerne Uafhængige Scenekunstnere og Scenekunstnere Uden Scene - er både demokratisk, visionær og afprøvet, men pressedækningen har været iøjnefaldende ensidig og meget få har tilsyneladende sat sig ind i det reelle forslag.

For at sikre en levende kunstnerisk profil indstiller brugerne af huset medlemmer til et kunstnerisk råd på tre personer, som til forskel fra den traditionelle teaterchefsansættelse rummer rotation og er honorarlønnet. Denne indstillingsret til både det kunstneriske råd og bestyrelsen skal sikre en inkluderende og transparent ledelse med direkte kontakt til det skabende miljø.

Fra Københavns Teaters side har man forsøgt at tilpasse strukturen for den åbne scene til de traditionelle institutionelle rammer. Det er klart at en struktur, hvor hele grundlaget er et bredt kunstnerisk samarbejde, ikke giver plads til én enkelt teaterdirektørs egne ambitioner for scenen. Men det betyder absolut ikke at modellen er umulig. Tværtimod skaber det plads for den mangfoldighed og innovation, der findes i feltet.

Repræsentanter for det frie scenekunsthelt har længe argumenteret for berettigelsen i at en åben scene i hovedstaden skulle ligge direkte under Kulturministeriet, som scene for et ligeværdigt producerende felt på linie med institutionsteatrene.

Det er på tide at se mulighederne i dette perspektiv, og arbejde for en visionær og ikke mindst holdbar løsning, hvor de professionelle, frie scenekunstproduktioner ikke skal have hakket en hæl og klippet en tå for at passe ind i traditionelle institutionsstrukturer og -profiler, men derimod kan lade produktionsform og kunstnerisk udtryk få frie udfoldelsesmuligheder.

Sille Dons Heltoft.

Ordførende for foreningen af Uafhængige Scenekunstnere